

ДЖЕЙМС
ЕЛЛОУИ

СЕКРЕТЫ
ЛОС-АНДЖЕЛЕСА

18+

JAMES ELLROY

L. A. CONFIDENTIAL

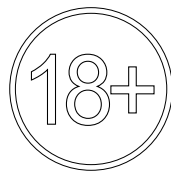
ДЖЕЙМС ЕЛРОЙ

СЕКРЕТИ
ЛОС-АНДЖЕЛЕСА

РОМАН

ХАРКІВ **КЛУБ**
2019 СІМЕЙНОГО
ДОЗВІЛЛЯ

УДК 821.111
Е52

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Перекладено за виданням:

Ellroy J. L. A. Confidential / James Ellroy. — Windmill Books :
London, 2011. — 496 p.

Переклад з англійської *Олексія Чупи*

Обережно! Ненормативна лексика!

Дизайнер обкладинки *Макс Мендор*

ISBN 978-617-12-7374-0 (PDF)
ISBN 978-617-12-6140-2
ISBN 978-0-09953-788-5 (англ.)

© James Ellroy, 1990
© Depositphotos / nejron; aart-
tuut, обкладинка, 2019
© Hemiro Ltd, видання україн-
ською мовою, 2019
© Книжковий Клуб «Клуб Сі-
мейного Дозвілля», переклад
і художнє оформлення, 2019

ВІДГУКИ ПРО ДЖЕЙМСА ЕЛЛРОЯ

Майстерний творець особистих мов, він у жодному разі не є звичайним романістом-істориком... його твори надають відчуття повного занурення в саме серце найогидніших життєвих мрій.

Guardian

Його стиль є унікальним і переконливим, а його теорії про те, що лежить в основі великих нерозв'язаних таємниць американського злочинного світу, є абсолютно правдоподібними... Він однозначно є одним із найоригінальніших і зухвалих нині живих авторів. Він є свого роду хрещеним батьком — у мафіозному сенсі — американської літератури. Ніби янгол — темний, задумливий і обізнаний, — він спостерігає за цим світом із дахів будинків.

Independent on Sunday

Чоловік, який сам себе називає «демонічним псом американського детективу», і надалі пише неперевершені книги.

Daily Mail

Джеймс Еллрой — найкращий автор детективного жанру у світі.

Стюарт Невілл, Irish Times

Джеймс Еллрой — видатний автор детективного жанру свого покоління.

Independent

Еллрой є автором кількох найпотужніших детективних романів поміж колись написаних.

New York Times

Без нього та його детективів не було би ані Девіда Піса, ані «Клану Сопрано», ані Іена Ранкіна, ані «Дротів», ані робіт незліченної кількості письменників і кінематографістів, натхнених свого часу романами Еллроя.

GQ

Джеймс Еллрой — просто геній. Найкращий американський детективний автор від часів Реймонда Чандлера та один із найчитабельніших авторів-експериментаторів у світі.

Times Literary Supplement

Найоригінальніший автор кримінального жанру сьогодення.

Майкл Карсон, Spectator

Найвиразніший автор детективів свого покоління.

Джон Вільямс, Sunday Times

Унікальний голос американського детективного жанру.

Sunday Telegraph

Мері Догерті Елрой

Слава, яка коштує всього й не означає нічого.

Стів Еріксон

ПРОЛОГ

21 лютого 1950 року

Покинутий мотель на пагорбах Сан-Берду; Базз Мікс з'явився тут із дев'яноста чотирма тисячами доларів, вісьмома кілограмами високоякісного героїну, дробовиком, револьвером 38-го калібру, автоматичним пістолетом 45-го та викидухою, купленою на кордоні в пачуко. Неподалік було припарковано ще один автомобіль, який належав поліції Лос-Анджелеса, але в ньому сиділи бики Міккі Коена. Що ж, тіхуанські копи зможуть забрати собі частину його здобичі, а труп самого Мікса просто скинуть у річку Сан-Ісідро.

Він був у бігах вже тиждень і на те, щоб залишитися в живих, просадив п'ятдесят шість штук: машини, ночівлі вартістю по чотири-п'ять тисяч за ніч — з надбавкою за ризик — господарі знали, що за ним по п'ятах несуться Міккі Коен та лос-анджелеські лягаві. Міккі Коен — тому що Базз Мікс кинув його на наркоти і увів жінку, поліція Лос-Анджелеса — тому що Базз Мікс убив одного з їхніх людей. Уже майже укладена угода зірвалася, щойно стало відомо, що за нею стоїть Коен, і тепер ніхто б не наважився продавати це лайно, побоюючись його помсти. Найкраще тепер було віддати товар синам Дока Енглеклінга — Док все влаштує, він усе розфасує, продасть, коли ситуація вирівняється, і віддасть Міксові його відсоток. Док працював було із Коеном і чудово розумів, що з цим відморозком жарти кепські; за п'ятнадцять штук брати влаштували йому місце у motelі «Ель Серрано» та організували втечу. Сьогодні ввечері двоє хлопців, що проводять через кордон нелегалів, відвезуть його на підпільний аеродром і посадять на літак, який перенесе його до Гватемали. А близько десяти кіло

чистого герича залишаться в Штатах, і з часом Базз незле на ньому навариться. Якщо, звичайно, вірити хлопцям Дока і якщо їх і собі не кинуть ці переправники нелегалів.

Мікс зупинив машину в сосновому лісочку, виволік свою валізу, оцінив ситуацію: мотель на дюжину номерів було побудовано у формі підкови, ззаду впритул підступали скелясті урвища — тихцем не підберешся.

Порожнє подвір'я було всіяно гілками, уривками паперу, порожніми пляшками — дерево та скло голосно захрустять як під колесами, так і під ногами.

Залишалася лише одна дорога — та, якою приїхав він сам, — і переслідувачам, щоб обрати зручну для стрільби позицію, доведеться продиратися через густі зарості.

Або, можливо, непрохані гості вже чекають на нього всередині?

Мікс, тримаючи наготові дробовика, почав ударами ноги відчиняти двері, одну за одною. Перша, друга, третя, четверта — клоччя павутини, щури, суміщені санвузли, запліснявілі недоїдки, журнали іспанською — мабуть, переправники влаштували тут перевалочний пункт для нелегалів, яких потім відправляють на ферми в окрузі Керн. П'ята, шоста, сьома — бінго! Ось і сім'я мексиканців на матрацах, туляться одне до одного, побачивши білого чоловіка із рушницею напереваги.

— Тихо тихо, — заспокійливо пробурмотів він.

Решта номерів була порожня. Мікс втягнув свою валізу у № 12, голосно опустив її на підлогу: добре видно як задній двір, так і усе подвір'я, ліжко з облізлим пуховим матрацом — не так вже й погано, як для останнього пристанку на американській території.

На стіні — календар з дівчатами; Мікс перегорнув на квічень і знайшов свій день народження. Четвер — у моделі були погані зуби, але загалом баба нічогенька, він аж згадав колишню стриптизерку та колишню дівчину Мікса Одрі. Це через неї Базз пришив копа, заради неї кинув Коена на порошок і зірвав його угоду з Джеком Драгною. Потім перегорнув назад на грудень, міркуючи, чи доживе він до кінця року, і раптом зрозу-

мів, що йому страшно: у животі бурчить, на лобі виразно пульсує жила, він весь спітнів.

А потім його почало ковбасити по-справжньому. Мікс розіклав на підвіконні свій арсенал, набив кишені боєприпасами: патрони для револьвера, запасні обойми для пістолета. Сунув за пояс ножа. Заднє вікно заткнув матрацом. Переднє вікно відчинив, впускаючи в кімнату свіже повітря. Свіжий вітерець охолодив розпалену шкіру; він дивився, як темношкіра дітлашня грала у бейсбол.

Він застряг тут. У дворі юрмилися мексиканці: вказуючи на сонце, ніби визначаючи по ньому час, їм вже нетерпеливилось сісти у вантажівку та їхати далі, гарувати за копійку і койку. Сонце хилилося до заходу, мексиканці загелготіли щось по-своєму. Мікс побачив, як двоє білих чоловіків — один гладкий, інший кістлявий — входять на подвір'я мотелю. Привітно машуть мексиканцям, ті машуть у відповідь. Вони не схожі на копів або биків Коена. Мікс вийшов за поріг, ховаючи за спиною дробовика.

Чоловіки помахали і йому: посмішка від вуха до вуха, мовляв, ніяких поганих намірів. Мікс глянув на дорогу — упередек неї було припарковано зелений седан, а за ним виблискувало щось блакитне, занадто блискуче, щоб бути просто клаптиком неба між соснами. Коли на блакитному металі блиснуло сонце, Мікс подумав: «Бейкерсфілд». Це саме ті хлопці, які говорили, що для того, аби дістати гроші, потрібен час. *Той самий автомобіль кольору дроздячого яйця, який уже за хвилину спробував притиснути його до узбіччя.*

Мікс також посміхнувся — широко й невинно. Палець ліг на спусковий гачок; він впізнав того кістлявого — це був Мел Лансфорд, лягавий з відділку «Голлівуд», він вічно третється у автокафе «Скрівенер», клеється до офіціанток та випинає груди, демонструючи медалі за влучну стрільбу.

— Літак уже готовий, — оголосив товстун, підходячи.

Мікс вихопив з-за спиною дробовика й натиснув на гачок. Гладкий дістав заряд і відлетів назад, збивши з ніг Лансфорда. Мексиканці кинулися навсібіч; Мікс вбіг до кімнати, почув дзвін

скла у задньому вікні, смикнув матрац убік. Мішені — легше не буває: двоє чоловіків, три-чотири постріли з близької відстані.

Двоє звалилися; ще трьох, що обережно кралися уздовж стіни, забризкало кров'ю та уламками скла. Мікс вистрибнув, упав на землю і почав стріляти по трьох парах ніг; вільною рукою він намацав у вбитого на поясі револьвер.

Знадвору чулися крики і шорохкий тупіт ніг, що біжали гра-вієм. Мікс кинув непотрібний уже пістолет, прихилився до стіни. Уже почувши присмак крові, він наблизився до щойно завалених ним на землю чоловіків і добив їх пострілами в голову.

З кімнати долинули глухі удари; на відстані простягнутої руки від нього були дві рушниці.

— Ми його взяли! — гукнув Мікс.

Почувши крики у відповідь, він почекав, поки у віконному отворі не з'являться руки і ноги, і, схопивши найближчу до нього рушницю, відкрив вогонь: по людях, по брудно-білій штукатурці, по сухому дереву віконної рами, яким тут же побігли язички полум'я.

Переступивши через тіла, він повернувся до кімнати. Передні двері було відчинено, його арсенал так і лежав на підвіконні. Почувся дивний стукіт; обернувшись, Мікс побачив, як зі свого сховку за ліжком підводиться чоловік із револьвером у руці.

Мікс упав на підлогу, спробував було дістати нападника ногою, але не вийшло. Чоловік вистрілив, але куля пройшла за лічені міліметри від Базза. Мікс вихопив викидуху, підстрибнув, неначе підкинутий пружиною, вдарив — раз, другий, у шию, в обличчя. Незнайомець закричав, безладно натискаючи на гачок — кулі рикошетили по всій кімнаті. Мікс перерізав йому горлянку, перекотився через тіло, зачинив ногою двері, схопив свої пістолети — і тільки після цього видихнув спокійно.

Вогонь розгорівся миттєво: він уже пожирав мертві тіла й соснові дошки; залишився єдиний вихід — через передні двері. *Скільки їх там ще — тримають двері на прицілі і чекають?*

Постріли.

Знадвору: шквал куль виривав шматки стіни. Одна влучила Міксові у ногу, ще одна заділа спину. Мікс упав. Постріли не